

# Otázka - Odpověď V.V. Pjagina ze dne 30.12.2019 Titulky CZ

- CZ24 News | 6. ledna 2020

Fond konceptuálních technologií uvádí

Vážení diváci a posluchači, představujeme vám knihu Valerije Viktoroviče Pjagina O světě křivých zrcadel II.

Kdo zradil náš domácí letecký průmysl?

Co jsou zač domácí negři a co sledovali aktivisté mítinků, které se v Rusku konaly v prosinci 2011?

Jaký scénář to mělo podpořit?

Co je to stát?

Jaké kvality musí mít stát a jeho obyvatelstvo, aby mohl fungovat?

Proč jsou jedny státy subjekty mezinárodní politiky a jiné jen geopolitickými body?

Zeměpisným územím, které je objektem soupeření systémů řízení nadnárodní úrovně?

Jak je realizováno řízení státem?

Na tyto a mnohé další otázky najdete odpovědi v této knize,

kteřá se skládá ze série analytických zpráv Fondu konceptuálních technologií.

Koupit si tuto knihu můžete

přes on-line obchod ozon.ru,

na našem webu přes formulář objednávky,

a také přes odkazy pod videem na našem kanálu

v YouTube Fondu konceptuálních technologií,

nebo v rubrice zboží u našich

skupin na sociálních sítích.

Analytický pořad Otázka-odpověď

Dobrý den Valeriji Viktoroviči.

Dobrý den.

Zdravím naše vážené diváky,

posluchače a kolegy ve studiu.

Dnes je 30.12.2019.

V minulém pořadu jste se ve své odpovědi související

s nedávnou Putinovou Velkou tiskovou konferencí

dotknul několika témat

souvisejících s ústavami SSSR.

Především jsme mluvili

o právu národů na sebeurčení.

To také. Tato otázka

vyvolala dost velký ohlas,

a to tím spíše, že dnes máme 97. výročí vzniku SSSR, i když tedy není kulaté.

Mohl byste k této otázce

ještě něco dodat?

To téma je velice rozsáhlé,

takže se to dá vzít jen letem světem,

přesto by se některé  
věci měly ještě doplnit.  
Pozorní diváci si povšimli,  
že jsem mluvil o ústavách RSFSR,  
ruské federace z roku 1925, 1937.  
A ústava SSSR nehledě na to,  
že svaz vznikl 30. prosince 1922,  
byla sestavena až na začátku roku 1924,  
to znamená, že se celý rok na té ústavě pracovalo.  
Dočasná prozatímní ústava vstoupila v platnost  
už po půl roce od července roku 1923,  
a ústava byla přijata v roce 1924.  
Potom následovala celá řada změn a doplňků,  
a až do roku 1936 platila v SSSR ústava ve znění z roku 1929.  
A proč jsme o tom mluvili?  
Z jednoho jednoduchého důvodu,  
že prý ti zlí bolševici se svým právem národů  
na sebeurčení zničili to skvělé impérium,  
kde vše bylo tak báječné, přímo  
překrásné, kdyby jen oni...  
A my teď kvůli tomu máme problémy.  
A tak samozřejmě vyvstala otázka,  
že Rusko, ruská federace a ústava z roku 1918 je samozřejmě prací bolševiků.  
Právo národů na sebeurčení je deklarováno, ale stát byl postaven výlučně na základě unitárního  
státu,  
přičemž byly zohledňovány  
územní osobitosti,  
místní národní osobitosti jeho národů,  
proto šlo o stát federativní.  
O žádném právu na sebeurčení, o žádném rozkládání státu nemohlo být ani řeči.  
A této linie se bolševici, a to i prostřednictvím ústavy ruské federace neustále drželi.  
Mluvíme-li o zakládání SSSR, tak si musíme uvědomovat tu jednoduchou skutečnost,  
že sám vznik SSSR, obnova  
ruského impéria v podobě SSSR  
i na územích, která dokázali zachovat  
v sestavě jednotného státu,  
se stala možnou jen v rámci jednotné globální politiky přeformátování států světa  
opírající se o právo národů na sebeurčení bez ohledu  
na to, zda je ten národ vůbec schopen vlastními silami  
zajistit všechny kompetence potřebné pro  
zajištění fungování státu na současné úrovni.  
To všechno vedlo  
k likvidaci jedněch států  
a nemožnosti založit skutečně suverénní státy na úlomcích daného impéria.  
V daném případě je možné uvést příklad  
Československa, o kterém jsme často mluvili, že?  
Podívejte se, Beneš  
se přece neúčastnil té dohody,  
byl tam Mussolini za Itálii, Daladier za Francii,  
Chamberlain za Velkou Británii a Hitler,  
kteří jednali a dohodli se na tom, že od Československa je nutné odtrhnout Sudety osídlené Němci,

právo národů na sebeurčení.  
Československu to prostě oznámili a hotovo.  
Proč se tak zachovali k českému prezidentovi?  
Protože v roce 1925  
bylo v Locarnu rozhodnuto,  
že všechny nově vzniklé státy, VŠECHNY nově vzniklé státy mají dočasné hranice!  
Které se budou upřesňovat  
v rámci fungování těchto států.  
Neboť ve světě není možné,  
prostě není možné vést hranici,  
která by vymezila hranice národního státu, aniž by se to dotklo zájmů jiného národa a jiného  
národního státu.  
Příkladů toho je spousta,  
kam se podíváte.  
Třeba když se podíváte na Francii a Německo,  
je tím kamenem úrazu mezi nimi Alsasko-Lotrinsko.  
Nebo třeba Rumunsko a Maďarsko,  
tam také řeší národnostní otázku.  
A všude se jedná o časovanou bombu,  
kterou je možné využít pro zničení toho státu,  
který vám překáží v globální politice.  
To právě kvůli tomu byl zaveden a usilovně šířen ten pojem právo národů na sebeurčení.  
Když bylo zapotřebí posílit Třetí říši,  
tak k tomu bylo využito právo národů na sebeurčení:  
jeden národ, jeden führer, jeden stát!  
A následoval anšlus Rakouska.  
Když bylo třeba naopak někoho  
oslabit, rozložit nějaký stát,  
tak nastoupilo bombardování NATO,  
které vedlo k tomu, že stát  
Jugoslávie přestal existovat  
a mohl tak vzniknout pseudostátní útvar, zločinecká enkláva Kosovo.  
Za to bombardování  
snad mohou také bolševici?  
To si NATO v tomto svém  
počinání vzalo příklad z Lenina?  
To je přece pitomost.  
Jinou věcí je, že v Sovětském svazu, v Rusku máme skutečně velmi mnoho problémů.  
A to souvisí především s tím, že u nás  
se na rozdíl od jiných států světa na Západě  
nesnažili o homogennost,  
o stejnorodost na svém území.  
U nás naopak byly zachovávány  
všechny národy i kultury.  
A kvůli tomu také nebylo možné  
rozdělit vše na odpovídající části tak,  
aby se nějaký nově zformovaný stát vyhnul rámci  
této národnostní otázky, řešení národnostní otázky.  
A proto se ta situace, která v Rusku vznikla  
v důsledku revoluce, vyvíjela dvojím způsobem.  
Ten první byl absolutně objektivní.

Když je likvidován složitý  
sociální supersystém státu,  
tak vznikají nové subjekty řízení,  
které organizují své řízení na základě principu: "Kam dosáhne síla mého meče."  
To území, kde jsou schopni dominantního řízení, se bude nacházet pod vedením nějakého takového  
subjektu.

V tomto ohledu na tom

nebylo nic nového.

Přesně takto byly zformovány

i všechny evropské státy,

a právě proto také existoval tak velký počet německých státeků.

Když se v Rusku zhroutil jednotný stát,

tak protože procesy nemohou být neřízené,

začaly vznikat určité

náhražky státního řízení,

které nevznikaly jen na základě nějakých

národních integrací, ale i v samotném Rusku.

Třeba Doněcko-Krivorožská republika,

Dálněvýchodní republika.

Jejich vznik byl nezbytný kvůli zorganizování řízení na těchto územích v potřebné míře

a řešit to centralizovaně, na základě

centralizovaného státu se nedařilo.

Ve výsledku tohoto

promíchávání, tříštění...

Takže napřed došlo k rozdrobení subjektu, jednotného subjektu řízení

v podobě jednotného státu na množství

drobnějších subjektů, včetně těch národních.

Ty národní se formovaly

na základě stejného principu:

„Kolik mám sil, abych určil dané území,

tolik území mám pod kontrolou.“

A kdo to dané území obývá byl problém podružný, úplně vedlejší.

A to promíchání národů na Kavkazu vedlo k tomu,

že tam vznikla Zakavkazská federativní republika.

Jinak ty problémy vyřešit

nebylo možné.

Gruzínové, Arméni, Ázerbájdžánci

tam byli promícháni tak, i další národy,

všichni byli promícháni tak, že pro ně zajistit fungování jednotného vlastního státu nebylo prostě  
možné.

A nebylo to formalizováno, bylo tam velmi mnoho různých problémů, třenic,

jedině vznik společného státu do určité míry tyto problémy zmírňoval,

ale přenášelo to ten problém národnostních

konfliktů, konfliktů mezi národy do budoucna.

Bylo to tedy nutné vyřešit

zásadním způsobem a hned.

Proto také existovaly čtyři subjekty,

které se spojily do Sovětského svazu:

Rusko, Ukrajina, Bělorusko

a Zakavkazská federace.

Bylo možné to vyřešit tak, aby se to uskutečnilo na základě práv autonomií,

kulturně-národnostních autonomií?

Nebo to nešlo?

V podstatě to možné bylo,  
jinak by nevznikl ten Stalinův návrh  
s ohledem na způsob sjednocení  
v novém svazovém státě.

Dokázali to však realizovat? Ne, nedokázali.

A těch důvodů bylo spousta.

A opět podotýkám, že Leninova účast při tomto rozhodování  
výlučně ze stanoviska práva národů na sebeurčení  
s možností odtržení se národního státu  
od jednotného svazového státu nebyla pořád ještě zcela vyjasněna.

Ale určitou logiku, proč by Lenin  
postupoval právě takto, v tom nalézt lze.

Je nutné si uvědomit, v jakých podmínkách se tenkrát Rusko nacházelo,  
i ten nově založený Sovětský svaz.

Vždyť o co šlo?

Podíváme-li se na to obecně, tak Rusko jako jednotný stát celkově nepřestalo existovat  
bez ohledu na to, že byly zorganizovány  
tyto náhražky státního řízení  
jak na národním základě,  
tak i čistě na územním.

Tedy ať už se jednalo o nějakou tu Ázerbájdžánskou republiku  
nebo Doněcko-Krivorožskou  
či Dálněvýchodní, to není důležité,  
ten princip byl všude jeden a ten samý  
a bylo nutné podporovat jednotné řízení.

Jenže k zorganizování centrálního řízení nebylo dost sil, to proto také vznikaly tyto náhražky.  
Ale jednotná centralizovaná síla přece jen existovala a byla jí Rudá armáda.

Jednotné ozbrojené síly  
fakticky existovaly.

A na základě těchto jednotných  
ozbrojených sil Rusko,  
sovětské Rusko, které trpělo nedostatkem úplně všeho,  
pomáhalo Rudým armádám v ostatních republikách,  
takže existovalo jednotné velení,  
plánování operací atd.

To umožňovalo také vytvářet jednotný systém řízení daných republik.

To znamená, že postupně ty náhražky bylo možné rušit, a také od toho ustupovali.

A ta národní otázka?

Vždy to byli ti gruzínští menševici a další strany působící v Zakavkazské republice,  
které se opíraly o to právo národů na sebeurčení,  
to právě ony byly zdrojem těch národnostních konfliktů  
a bojovaly mezi sebou,  
ty „takzvané demokratické“ vlády.

S příchodem sovětské moci a vytvořením jednotné Zakavkazské federace tato otázka,  
znovu opakuji, nebyla v plné míře vyřešena.

Nicméně ty bojové akce mezi těmito kvazistátními subjekty ustaly, což pro lidi znamenalo úlevu.

Bylo nutné tu otázku  
vyřešit uceleně.

Říkají, že při řešení práva národa na sebeurčení

a tak dále každý zastával jiný postoj.

Ano, byly odlišné a různým

způsobem podmíněné.

Například gruzínská delegace byla kategoricky proti kulturně-národnostní autonomii pro všechny republiky,

oni chtěli mít svůj stát se vším všudy.

A je možné jim porozumět, neboť v důsledku toho, že ta „takzvaná“ gruzínská „elita“

vždy napravo nalevo obětovala svému postavení svůj vlastní národ,

na prvním místě Osmanské říši a na druhém

Perské říši, které uplácela svými lidmi,

vznikl v Gruzii nedostatek obyčejných lidí, zato jste tam na každém kroku mohli narazit na nějakého knížete!

Potom sedm let prosili

ruského cara, aby je ochránil.

A když se stali součástí jednotné státnosti,

tak očekávali, že od státu, od Ruska

a dalších států se jim dostane všeho

a sami nebudou vůči nikomu

mít žádné závazky.

To kvůli tomu mezi bolševikem Ordžonikidzem

a jedním z členů gruzínské delegace vznikl konflikt,

ve kterém dal Ordžonikidze pořádně po držce jednomu

z těch nejpaličatějších gruzínských nacionalistů.

Potom se to tam řešilo...

Ale v čem je ta podstata?

Že Gruzín Ordžonikidze si uvědomoval nutnost kulturně národnostní autonomie,

její přínos pro svůj stát.

Zatímco ten druhý, se kterým se takto pohádal,

si chtěl jen uchovat své elitářské postavení,

aby dál dostával všechno a sám neměl vůči nikomu žádné závazky.

Je prostě nutné porozumět tomu, že když mluvíme

o bolševicích, tak si musíme uvědomovat,

že jich v okamžiku revoluce

bylo velice, velice málo.

Maximálně, a to ještě musíme přimhouřit

obě oči, můžeme říci, že jich bylo 50 tisíc.

Ale v roce 1918 bylo v RKP(b)

už 300 tisíc členů.

A co to byli za lidi?

To byla vlna lidí orientujících se na novou stranu,

sjednocení s BUNDovci, s trockisty a dalšími.

Bolševici fakticky riskovali, že se rozplynou ve vlastní straně a nedokážou ji uchovat a s ní ani stát.

Na jedné straně se stali rukojmími

té situace, kdy prostě potřebovali kádry,

které by stranu pozvedaly, a na druhé straně národní kádry chyběly, strana sama byla dost slabá,

takže jim nezbývalo než politicky

manévrovat mezi všemi těmi silami

a snažit se zaangažovat každého, koho bylo možné,

jen aby se vyhnuli válce a mohl se rozvíjet stát.

A v tomto ohledu se toho

povedlo udělat velmi mnoho.

To však nevyřešilo vnitrostranický  
boj, který pokračoval,  
což se potom projevilo například v tom roce 1937 těmi „stalinskými“ represemi.  
To všechno pokračovalo a zde to mělo svůj původ,  
neboť bolševici byli nuceni se se všemi dohodnout,  
nebyli proto schopni  
zajistit čistě jen své řízení.  
Museli například stejně jako dřív zohledňovat  
ten revoluční princip vnucovaný Rusku  
v podobě práva národů na sebeurčení,  
což je prvek využitelný k destrukci státu.  
Museli manévrovat.  
Ty podmínky, za kterých se SSSR začal formovat, byly opravdu velice složité.  
Je to tak, že formálně... Formálně!  
...občanská válka skončila v roce 1922.  
Ale reálně ty procesy  
občanské války...  
To skončily velké operace, ale reálně ta válka probíhala ještě celý rok 1923.  
V roce 1922 skončila jen  
intervence na Dálném východě  
a bylo nutné udělat následující krok  
v budování státu, a tak ho udělali,  
ale za jakých podmínek  
ho bylo možné podniknout?  
Za podmínek určitého kompromisu se  
zohledněním cílů řízení dalších subjektů řízení,  
které měly reálný vliv na řízení těch či oněch sociálně-ekonomických procesů  
na území celého Sovětského svazu  
v jeho tehdejší podobě.  
Jenže bylo nutné jednou provždy  
ukončit občanskou válku,  
Rusko přece nemohlo pořád bojovat,  
a zajistit takové podmínky, za kterých  
nebude obnovena intervence,  
protože čelit celému světu  
by bylo velice těžké.  
A opakují, že právo  
národa na sebeurčení,  
že tento pojem, tato idea byla vštěpena celému revolučnímu hnutí z Londýna  
jako pomůcka při přeformátování celého světa a světového koloniálního systému,  
aby rozdělili své konkurenty aspirující na globální politiku,  
a aby ty státy, kterým se podaří získávat svou vlastní národní suverenitu,  
ve skutečnosti žádnou  
suverenitu neměly.  
S tím, že daným národům jejich kultura zabrání  
ve vybudování skutečného moderního státu.  
A tohle všechno nemohl Sovětský svaz  
nebrat do úvahy, a tak to SSSR zohlednil.  
Ale když SSSR uváděl v ústavě právo národů na sebeurčení,  
tak tam ale neuvedl mechanismus  
možného vystoupení.

A proto byl také v podstatě  
jako stát stabilní,  
pokud se podíváme na právní úpravu.  
Ale umožňovalo to řešit národnostní konflikty třeba na tom Kavkazu.  
Umožňovalo to efektivně řešit konflikty,  
protože potom nebylo důležité, zda se Náhorní Karabach nachází v sestavě Ázerbájdžánu,  
neboť arménská otázka se tam zohledňovala se vším všudy  
a kulturní svébytnost  
zůstávala zachovaná.  
A takto to bylo se všemi ostatními otázkami.  
To všechno se tak dalo zařídit.  
A ta skutečnost, že Sovětský svaz  
rozvrátili tak ráz na ráz,  
nevypovídá nic o tom, že to bolševici se postarali o tu časovanou bombu.  
Bolševici její působení snížili, jak to jen šlo,  
to negativní působení na mnohonárodnostní stát.  
To právě účast bolševiků  
v revolučním hnutí,  
to právě teoretizování Lenina a dalších bolševiků o národnostní otázce mohlo vytvořit podmínky,  
za kterých to pro Rusko díky únoru 1917,  
té destrukci započaté v únoru roku 1917,  
neskončilo krachem a nerozpadlo se  
na malé státečky bez suverenity,  
ale naopak to vedlo k vybudování silného státu v podobě SSSR, státu číslo jedna,  
který se jím stal pod vedením bolševiků  
a konkrétně bolševika Stalina.  
To je to, o čem je řeč.  
A že je třeba ustupovat od toho práva národa na sebeurčení až k možnosti jeho oddělení,  
vystoupení...  
Vždyť se podívejte na Kosovo.  
Tam Američané uznali právo národa na sebeurčení  
a rozbombardovali Jugoslávii, rozvrátili ji.  
A Rusům je stejné právo upíráno.  
Luhanská a Doněcká republika  
stejně jako dřív...  
Přestože mají absolutně všechna práva  
na nástupnictví státnosti a státu Ukrajina,  
přesto celý svět podporuje  
výslovně kyjevskou bandu,  
která je z hlediska zákona i mezinárodního práva absolutně nelegitimní.  
Takže je třeba se podívat na to, kdo co  
realizoval a jak, na to je třeba se podívat.  
Neboť jak likvidace Ruska, tak i SSSR,  
mám na mysli carské Rusko a SSSR provedly jedny a ty samé síly.  
Ale vždy za všechno  
mohou bolševici.  
Bolševici to a bolševici ono.  
Já znovu říkám, pokud chcete obviňovat bolševiky,  
tak se napřed podívejte, co se děje ve světě,  
všeobecně všude, na všech historických územích.  
V Katalánsku za to mohou také bolševici?

A co konflikt v Belgii,  
v tom uměle vytvořeném státě?  
Proč tam ten konflikt probíhá  
a stát se nehroutí?  
Roky tam žijí bez vlády.  
Protože to organizuje  
nadmárodní řízení.  
A ve vztahu k nám? Když se  
rozhlédneme po světě,  
tak kde se vyskytne co negativního  
vždy ukazují prstem na nás:  
„To Rusko za to může!  
To Rusové za to mohou!“  
Ta nenávisť k Rusku je pěstovaná všude.  
Stačí se podívat na hollywoodské dětské filmy.  
Pokud jsou tam záporáci,  
tak jsou to stoprocentně Rusové.  
A dokonce i Jackie Chan, ten čínský herec, se v tomto ohledu vyznamenal.  
Stačí se podívat na jeho film pro děti Špión odvedle (Chůva v akci).  
Opět ruští záporáci.  
Za všechno mohou Rusové.  
Rusové jsou ti špatní, Rusové vždy plánují něco zlého a všechno ničí.  
Když se u nás podíváme na „liberastské“ prostředí, tak zase za všechno mohou bolševici.  
Za všechno mohou bolševici.  
Sokurov razí tu samou linii, která přivedla Rusko  
ke krachu, ale mohou za to bolševici!  
Ale Sokurov přece nikdy  
nebyl bolševikem!  
To právě on podporuje tu teorii, že s Ruskem je možné dělat cokoli, experimentovat, jak koho  
napadne.  
Vůbec to téma budování státu je velice,  
opravdu velice rozsáhlé.  
Ale obecné principy, co je to stát, co je to stát  
historický, co je to stát projektově zkonstruovaný,  
co je to stát existující  
v podobě státnosti,  
tak tyto obecné principy jsou  
vyloženy v naší práci o státu  
Stát jako systém  
pro přežití národa.  
Čtěte a dívejte se a bude vám jasné,  
kde je stát, jaký je to stát  
a kde se nachází subjekt,  
který daný stát řídí.  
A potom vás na takové balamucení, že prý  
bolševici položili tu bombu a zničili tak stát,  
nikdo nenachytá.  
Nebyli to bolševici, kdo rozpoutal  
tu válku na Kavkazu,  
kde proti sobě bojovali Ázerbájdžánci  
s Armény a Gruzíny, všichni proti všem.

Byli to právě bolševici, kdo tu válku ukončil.

A na základě čeho tenkrát bojovali?

Na základě práva národa

na sebeurčení!

Jednalo se o velkou hru

organizovanou Britským impériem.

A když milovníci velké hry

hodnotí jednotlivé momenty,

tak proč tu národnostní otázku tak pěkně obcházejí stranou?

A proč neanalyzují činnost Lawrence

z Arábie, ten přece pracoval s Araby?

Alespoň tenkrát přes...

Jenže to se nesmí, to je zakázáno,

ani jeden liberast si to nedovolí ani mnozí patrioti, něco takto pípnout proti Velké Británii!

Proto také za všechno mohou bolševici!

A ne ti, kteří poskytli hlavní štáb...

Jako by dnes existoval nějaký

anonymní mezinárodní terorismus!

Nemůže existovat anonymně,

neboť je to jen nástroj.

A tady zase máme „světové revoluční hnutí“! A hlavní štáb měli všichni jako na potvoru právě v Londýně!

Ať ti či oni.

Takže jak říkám, to téma

je velice rozsáhlé, objemné

a my jsme to vzali letem světem,

vyznačili jsme jen opěrné body.

Přejdeme k další otázce.

Přišly nám tři zprávy, které spojuje jedno téma a tím je Trumpův impeachment.

První otázka je od Ivana.

Rudy Giuliani, Trumpův advokát,

ve svém Twitteru uvádí údaje o mnohamiliónové korupci na Ukrajině s účastí Američanů.

Je jasné, že se jedná o odpověď státní elity

na iniciovaný impeachment proti Trumpovi

a také o přípravu na volby

prezidenta USA v roce 2020.

A jak tyto zveřejněné údaje ovlivní vnitropolitickou situaci ve státě zvítězivší revoluce důstojnosti?

Urychlí to čistku nácků, snížení počtu střeleb proti civilistům v republikách ze strany kyjevských jednotek?

Tak především je nutné si uvědomit,

že všechno to, co se děje na Ukrajině,

není plodem činnosti kyjevské bandy a už vůbec ne žádné zlomyslné spiknutí Luhanské a Doněcké republiky.

Tak to vůbec není.

Ukrajina od samotného svého počátku žádnou

subjektnost státnosti nedisponovala, vůbec žádnou.

Absolutně žádnou.

Neměla potřebné kompetence vztahující se

ke třem nejvyšším prioritám řízení,

aby vytvořila opravdový ukrajinský stát.

To samé mimochodem platí pro všechny postsovětské republiky.

A právě integrace s Ruskem  
v té či oné míře  
těmto republikám umožňuje existovat  
v podobě takových národních států.  
To právě ta možnost získávat chybějící kompetence od Ruska  
je chrání před vnějším světem, takže mohou existovat v podobě národních států.  
Takže Ukrajina není žádným  
opravdovým státem.  
Na ukrajinském území funguje  
státnost Spojených států amerických.  
Proto všechno, co podniká  
kyjevská banda...  
A všechny zdroje západního světa a USA pracují  
na podpoře právě jen kyjevské bandy,  
která je absolutně nelegitimní jak z hlediska vnitřního ukrajinského zákonodárství,  
tak i z hlediska mezinárodního práva,  
je nelegitimní, jenže její sílu  
určuje nadnárodní řízení.  
Rusko si až nyní obnovuje  
svou suverenitu  
a není schopné v plné míře zajistit existenci Ukrajiny v rámci ruského světa  
a zajistit fungování ukrajinské  
státnosti v zájmu ukrajinského národa.  
Nyní ukrajinská státnost  
pracuje v zájmu USA.  
A v USA nyní probíhá válka  
mezi státní a globální elitou.  
No a tento ukrajinský kufřík je využíván  
v boji mezi státní a globální elitou.  
A podle toho kdo a jak vyhraje,  
se to odrazí na Ukrajině.  
Když vyhraje státní elita, nastoupí  
na Ukrajině absolutní chaos.  
Ukrajina okamžitě začne...  
Když se jim nepovedla čistka a vyvražďování obyvatel Luhanské a Doněcké republiky,  
tak se vyřadí v Charkovské oblasti,  
v té Oděské či Dněpropetrovské,  
nejdůležitější pro ně bude vyvražďovat  
Rusy, aby Rusko zatáhli do války.  
Tohle chceme? Nechceme.  
Je tedy třeba podpořit globalisty,  
a pokud ti zvítězí,  
tak bude pokračovat další uzavírání se státnosti USA do sebe  
v rámci jednotného státu  
na americkém kontinentu,  
neboť už dále nemohou mít své zdroje  
po celém světě a okrádat celý svět.  
Musí se včas stáhnout, včas odejít.  
Jenže státní elita si to neuvědomuje.  
Oni nechápou, že se globalisté snaží  
o včasné stažení, aby zachovali USA.

Státní elita chce dál hrabat pod sebe, až do poslední chvíle a zahynout společně se státem.  
Oni si však nemyslí, že by jim něco takového hrozilo,  
protože je všude velká spousta podpindosníků.

I u nás ve státě je jich plno, co pracují  
pro kyjevskou bandu, pro USA  
a škodí tu našemu státu,  
škodí Putinovi.

S tím oni počítají.

Takže to, co bude na Ukrajině, bude výsledkem boje státní elity s tou globální.

A také to bude záležet na tom,  
nakolik se Rusku povede  
zajistit subjektivitu Luhanské a Doněcké republiky  
jako státních subjektů řízení a přeformátovat Ukrajinu.

Já jsem vždy říkal,  
že Ukrajina má tu výhodu,  
že je unitárním státem.

Dnes tam propagují ideu, že se má stát federativním státem, federací.  
Proč ne?

Jsou tu takové historické zkušenosti, ruská federace ve vzoru z roku 1918,  
no prosím, všechno je možné vyřešit  
v rámci takové federace.

Jen nesmíme připustit obrazně  
řečeno jugoslavizaci Ukrajiny.

Ale v rámci vzoru z roku 1918 to možné je a dá se říci, že i užitečné.

Potom budou zájmy všech etnických skupin na Ukrajině zohledněny,  
budou zohledněny místní územní otázky,

ale to bude moci zajistit pouze Rusko a pouze v případě vítězství globalistů v boji se státní elitou v  
USA.

A proč to potom Rusko dokáže?

Protože mu státní a globální elita oslabené  
vzájemným bojem nedokážou zabránit  
v navrácení Ukrajiny do rámce  
jednotného ruského světa.

Přitom zdůrazňuji, že jako státnost se musí Ukrajina ještě dost dlouhou dobu  
nechat ustálit v podobě formálně nezávislého suverénního státu

jakým, jak znovu opakuji, ve svých  
dějinách nikdy nebyla a nebude.

Jedná se o území Ruska,  
je to kus Ruska.

A tomu návratu k Rusku stejně dojde.

Ale ustálit se pro ni v podobě národního státu bude zcela nezbytné, to se nedá nic dělat.

Anebo tam bude ve válce prakticky úplně zlikvidováno obyvatelstvo Ukrajiny,  
což je v zájmu americké státní elity, ale absolutně to není v zájmu Ruska ani Rusů.

Druhá otázka je od Strannika/Tuláka.

Byl vyhlášen impeachment proti Trumpovi.

Napsaly o tom najednou

Washington Post i New York Times.

Reklama Bloombergu postupně nabírá  
na zpravodajských kanálech v USA obrátky.

V jednom z předchozích pořadů jste říkal, že Bloomberg se bude držet Trumpova vektoru politiky,  
tedy globalistů...

- Ne, tak ne.  
- Proč by měnili Trumpa?  
Aby poskytli státní elitě zdání vítězství?  
Nebo se jedná o složitější manévr?  
Nikdo zatím neplánuje  
někým nahrazovat Trumpa.  
Celá ta věc se má tak, že aby se státní elita USA nemohla vymanit z tohoto informačního pole,  
aby to nepřebila jinými tématy,  
a o otázkách státní budoucnosti USA  
se diskutovalo právě v těch parametrech,  
v jakých je to zapotřebí, je nutné, aby uvnitř demokratické strany byly přítomny tyto informační  
segmenty.  
Aby to nebylo tak, že Trump mluví o jednom a druzí:  
„Chaha, chichi, to je zcela bezpředmětné atd.“  
Ne, když se uvnitř demokratů, státní elity ozývá:  
„Tohle je teď to téma a je třeba to řešit tak či onak...“  
Probíhá diskuse a je udržována ta celková tematika, celkové informační pole,  
což znamená, že ta úroveň probíraných otázek je zcela jiná,  
a také to zaměření probíraných otázek je zcela jiné.  
Státní elita zosobněná  
demokraty si to uvědomuje.  
Vyvolali snad proti Trumpovi  
opravdu impeachment? Zatím ne.  
Dokud to nepředají senátu,  
tak ho nevyvolali.  
Ale oni se bojí ho tam předat,  
protože chápou,  
že pouze mezi sebou v úzkém kruhu,  
tam v Kongresu něco znamenají.  
Avšak jakmile se to,  
z čeho obviňují Trumpa,  
stane předmětem všeobecné diskuse a budou to probírat všichni, včetně Bernie Sanderse a toho,  
no...  
...Bloombergu, kteří budou udržovat tu lačku  
globální politiky globálního prediktora, tak pohoří.  
Oni vědí, že uveřejnění toho impeachmentu pro ně znamená katastrofu,  
jenže se tím sami zahnali do kouta.  
Když se zapletli do toho impeachmentu proti Trumpovi, tak doufali,  
že neproběhne-li v Rusku  
přímo státní převrat,  
tak bude přinejmenším Putin natolik vázán výlučně vnitřními záležitostmi,  
že nebude mít čas  
řešit globální politiku,  
že se státní elitě podaří opět zmocnit, obnovit řízení evropských států ze strany USA, státní elity,  
že se povede aktivizovat válku na Ukrajině  
a zatáhnout do ní Evropu i Rusko.  
Jenže zastřený odpor  
ze strany evropských států  
a aktivní vedení globální politiky ze strany Putina to všechno svedlo k nule.  
Ale oni počítali s tím,  
že na tomto zdrojovém základě,

na vlně těchto procesů Trumpa  
v klidu vyšoupnou.

Jenže se ukázalo, že uvnitř USA sice impeachment vyvolat mohou,  
ale ty procesy ve světě ten Trumpův impeachment nepodporují,  
a že naopak vyvolání impeachmentu za těchto podmínek podrazí nohy samotné státní elitě.  
A tak se teď nacházejí v situaci, že kam se podívají, tam se jim to sype.

Takže oni jsou ve velice těžké situaci.

A k tomu navíc sami čelí protiútoku.

Proti Hunteru Bidenovi

je vedeno právní řízení,

bylo zavedeno, sice běží tak nějak neslaně  
nemastně, ale je velice, opravdu velice zajímavé.

Ta věc se má tak, že jedna z prostitutek,  
která Bidenovu synovi Hunterovi porodila dítě,  
tomu co figuroval v té společnosti Burisma Holdings,  
podala proti němu u soudu žalobu o alimenty.

Na tom by nebylo nic

tak zajímavého nebýt té věci,

že na základě rozhodnutí soudu musí Hunter Biden zveřejnit,  
předložit u soudu všechny své příjmy,  
aby z nich ty alimenty mohly být vypočítány.

A to je pro ně velký průšvih,

pořádný průšvih,

neboť poskytnutí těchto informací v tu ránu

znemožní Joe Bidena jako kandidáta na prezidenta

a jedním vrzem

to znemožní i demokraty.

A já opakuji, že ten proces probíhá neslaně

nemastně, neustále se to táhne. A proč?

Protože to časové odkládání řešení tohoto problému pracuje proti státní elitě a jmenovitě proti  
Bidenovi.

Potom lidem předvedou: „Podívejte se, jak se bránili,  
aby soudu nemuseli poskytnout pravdivé informace.“

Pustili se do nich pořádně.

Státní elita by si s globalisty

vůbec neměla zahrávat.

Proč si Putin může dovolit

čelit globalistům?

Protože je konceptuálně mocný

a uplatňuje globální politiku,

proto s ním musejí počítat.

A pokud tyto věci neznáte, tak to raději ani nezkoušejte, protože stejně prohrájete.

Americká státní elita cítí,

že prohrává.

A odtud se také odvíjí veškerá ta hysterie podpindosníků

po celém světě, včetně těch našich tady v Rusku.

Oni už chápou, že jejich pokusy

o státní převrat všechny selhaly

a vyvolali tím jen to,

že to brzy spustí jejich čistku.

Nechcete sloužit Rusku? Nechcete poslouchat, co vám říká Putin?

Tak se nedivte, až si pro vás přijdou, protože jste svým jednáním už způsobili takovou škodu, že si to budete muset zodpovědět.

A co dělá Medvědův? Seskupuje  
všechnu tu pakáž do jednoho šiku  
do jehož čela stává

představitel Rodiny – Vološina,  
aby mohli začít bojovat.

Jenže oni si neuvědomují,  
že sami takto vytvořili terč.

Vy jste se sami všichni soustředili do jednoho místa  
a teď už jen stačí vás rozmáznout jednou ranou.

A znovu zopakují,  
že to nebude dělat Putin.

Putin to dělat nemusí z toho jednoduchého důvodu, že to za něj udělají globalisté.

Nechtěli jít za Putinem, aby se ho zeptali:

„Řekni, co máme udělat pro blaho Ruska?“

Rozhodli jste se sloužit americké státní elitě až do konce? Tak si to vyžerte!

A oni si to také  
se vším všudy vyžerou.

A třetí otázka od Světoslava.

Demokraté ve své většině vyvolali proti Trumpovi očekávaný impeachment.

Znamená to pro elity pat,  
nebo je to konec partie?

Mat? Nebo přece  
jen mají šanci na šach?

V co vlastně doufá státní elita? Cožpak opravdu nic nechápu nebo je to takový scénář?

Já jsem to právě vysvětlil,

že když rozjeli tento proces,

tak počítali s tím, že procesy řízení v Evropě a v Rusku, v celém světě budou probíhat zcela jinak.

Jenže ty procesy se naopak  
rozběhly proti nim.

Oni spustili svůj proces ve Venezuele,

ve výsledku se jim rozběhly procesy

po celé Latinské Americe,

a ta se teď v důsledku toho vymaňuje

z řízení Spojených států,

jakéhokoliv, ať už ze strany státní elity USA

nebo globální elity USA a přechází pod řízení Číny,

která na tomto poli sotva

něco svede bez Ruska.

Rusko je v každém případě

tím držitelem zlaté akcie.

Další otázka. Podle informací

z médií, jak píšou Ria Novosti,

vládnoucí strana Spravedlivost a rozvoj může

v tureckém parlamentu předložit návrh zákona

povolující poskytnutí vojenské

pomoci libyjským vládním úřadům.

Oficiální žádost v Ankaře obdrželi

od libyjské Vlády národní jednoty.

Valeriji Viktoroviči, nechce Erdogan v Libyi

zopakovat syrský úspěch Moskvy?

Ano, v podstatě...

Víte, ta situace je taková, že turecká technika je už teď efektivně likvidována na polích občanské války v Libyi.

Už je tam přítomná. Turecko se tam snaží dostat ze všech sil.

Čeho tím však dosáhne?

Turecko si myslí, že si tímto způsobem vyřeší svůj problém.

Je to tak, že teď na severu Sýrie vznikl pat, taková patová situace s těmi teroristickými enklávami v Idlibu.

Co si teď mají počít

s tou takzvanou opozicí?

Fakticky s ISIL.

A tak si vymysleli dobrý tah, že všechny tyto ISILovce přesunou do Libye.

A Turecko už s tím začalo,

s tím jejich přesunem do Libye,

aby tak zároveň zabránilo tomu, aby se v Libyi dostalo k moci vedení přátelské k Rusku.

Tím, že se pokouší řešit problém v Libyi, chce Turecko

ze dvou konců vlastně obšancovat Středoziemní moře

a vyřešit si tak i kyperský problém včetně

přístupu k rozpracování nalezišť plynu u Kypru.

Je to velice složitá partie.

Na jedné straně si nebudou

muset k sobě vzít ISILovce,

protože je pošlou znovu bojovat i když

pod jinou zástěrkou, ale zase proti Rusku.

Jenže Erdogan tím ve výsledku Turecko

v podstatě likviduje jako stát,

který měl hrát roli nože proti Rusku.

Tím, že se zapojuje do procesů, které není schopen zdrojově utáhnout, se mění v otloukánka,

ve vykonavatele cizí vůle.

Ta teroristická organizace pod názvem

Vláda národní jednoty v Libyi

nedokáže efektivně kontrolovat všechny

libyjské zdroje a prodávat je na Západ.

A to chce udělat Erdogan, neboť si myslí,

že tak zároveň posílí svůj politický režim,

že získá dodatečné zdroje

díky těm libyjským,

že mu to umožní dostat se k většímu rozsahu nalezišť plynu u Kypru, než nač si teď Turecko činí nárok,

že Kypr přizpůsobí svým zájmům, ne náhodou tam přece existuje ta jeho turecká část.

To znamená, že se jedná

o plány na expanzi.

Jenže v takovém případě musíte umět

zhodnotit, kolik toho dokážete utáhnout.

On se vrhá do procesů...

Nu, jak bych to vysvětlil?

Pokud se člověk rozhodne přeplavat

řeku s nákladem,

tak si nemůže vzít tolik nákladu kolik by chtěl, ale jen tolik, aby se s ním neutopil.

A Erdogan si teď bere na záda různé procesy,  
které ho stáhnou ke dnu jako politického činitele,  
hlavu Turecka a zároveň zasadí  
ránu celé turecké státnosti,  
kterou získali na základě Lausannské smlouvy  
a znovu nabyde na aktuálnosti Sevreská smlouva.

Ovšem za jakých

podmínek bude aktuální?

Jestliže v nich Rusko bude figurovat jako subjekt globální politiky,

no a Putin na rozdíl od Alexandra I.

záležitosti Řecka nevzdal.

Takže ta otázka vytvoření Anatolského federálního okruhu se díky úsilí samotného Erdogana řeší  
velmi efektivně.

Nechme Erdogana v klidu jednat,

on vše udělá sám.

Otázka od Andreje.

Valeriji Viktoroviči, vy často říkáte, že znalosti jsou poskytovány na základě mravnosti. – Ano.

Takže uvažujeme-li logicky, i když budu číst tlusté knihy vnitřního prediktora SSSR od rána do  
večera,

tak není-li úroveň mé mravnosti dostatečná, tak se ty informace z daných knih nepromění v mé  
znalosti.

Znalosti jsou tedy výsledkem mravnosti. A jak mám rozvíjet svou mravnost? Jak ji mám změnit?

Pokud odpovíte, že mám číst tlusté knihy VP SSSR, nebude z toho uzavřený kruh?

Ne, tak to nebude.

Když vám jsou znalosti poskytovány

na základě mravnosti, tak to znamená,

že si ty znalosti osvojujete

podle své mravnosti.

Vaše úroveň mravnosti vám buď umožní osvojit si tu či onu znalost,

nebo to pro vás zůstane cizí,

nic neříkající informací.

V tlustých knihách VP SSSR jsou znalosti k dispozici všem, musíte si ty znalosti jen osvojit.

A co to znamená

osvojit si znalost?

Člověku je poskytnut popis určitých procesů a porozumění tomu,

jaké následky to bude mít,

když bude pracovat podle předpokladu v rámci tohoto procesu nebo ten proces odmítne.

Člověk si vždy na základě své mravnosti musí vybrat, zda 2 + 2 jsou čtyři, nebo je to 5 či 3.

Člověk stojí a dívá se na společenský problém, jehož je sám součástí,

a je nabízeno ten společenský

problém řešit určitým způsobem.

Je to pro toho člověka z jeho mravního

hlediska přijatelné nebo ne?

Jestliže to pro něj je nepřijatelné, tak to jen vezme

na vědomí a nikdy nedokáže pochopit,

co je tam dál do větší hloubky vyloženo,

protože si tak uzavřel vstupní dveře.

Pokud si řekne: "Ano, tohle je pro mne

přijatelné, musím přehodnotit svůj život,

například přestat pít alkohol a další věci,

chovat se ve vztahu k jinými lidem lidsky",

tak začne měnit svůj postoj a okamžitě dojde k prohloubení té znalosti.  
Nebyl tak jen prostě informován,  
kterým směrem se musí vydat,  
nejednou už chápe, jak sloučit různé informační moduly,  
aby dosáhnul nějakého výsledku v daném procesu.  
A takto je to na každém kroku. Když se zastavíte  
na jednom kroku, neposunete se dál.  
Pokud dokážete udělat další mravní krok, získáte další znalost, kterou budete moci v životě využít.  
A takto je to pokaždé.  
Když se člověk z hlediska svého hodnotového systému rozhoduje, zda je pro něj něco přijatelné či ne,  
ano/ne, užitek/zlo, dobro/zlo,  
tak se také rozhoduje, zda tu znalost vezme  
za vlastní, zda si jí osvojí nebo ne.  
V televizi, rádiu se můžete doslechnout ledacos,  
přečíst si to v novinách nebo jinde.  
A něco z toho jde jedním  
uchem dovnitř a druhým ven.  
Stejně je to s pracemi  
vnitřního prediktoru.  
Pokud na sobě nebudete pracovat,  
tak si ty znalosti osvojit nedokážete.  
Neboť je před vás pokaždé postavena mravní, no... určitá mravní posloupnost.  
Abyste se mohli posunout dál,  
musíte něco přijmout a něco zavrhnout.  
A vy si řeknete: „Ne, to je mi na nic. Kdo ví, co a jak ještě bude, mně je teď takhle, v tomto prostředí  
dobře.“  
A to znamená, že ta znalost prošla okolo vás, přestože dál čtete.  
Když něco přijmete,  
otevře vám to další stupínek.  
A takto se dál sami posouváte.  
Jen vy sami, jen když pracujete  
sami na sobě, na své mravnosti,  
nad změnou své mravnosti směrem k lidskosti,  
ušlechtilosti, ke Království Božímu.  
Jen tak je možné získat  
nové znalosti.  
Pokud budete číst knihy jen tak povrchně,  
tak vám to nic nedá, vůbec nic.  
Musíte to rozhodnutí udělat sami v sobě.  
Zda to je či není přijatelné, přijatelné/nepřijatelné.  
Pokud k tomu začnete takto  
přistupovat a měnit svou mravnost,  
abyste žili v souladu s Božím  
Záměrem a nezezvířečťovali,  
snažit se určit cíl, proč Bůh uvedl člověka do ekosystému planety Země  
a vůbec do celého systému Všemohíru,  
tak se začnete posouvat dál,  
potom si to dokážete osvojovat a na základě těchto  
znalostí snižovat krizovost svého stávajícího života.  
Takže se nejedná o povrchní čtení, ale o nutnost neustále přitom uplatňovat mravní princip,  
mravní kritérium, zda to je přijatelné/

nepřijatelné, co je dobro/zlo.

Takhle je vždy nutné přistupovat ke knihám,  
k informacím vnitřního prediktoru.

V nich je přece vyložen proces v celé jeho ucelenosti, metodologicky vyložen.

Pokud je ten proces pro vás přijatelný, musí mu odpovídat i vaše mravnost,  
je-li pro vás nepřijatelný, je vaše mravnost někde jinde. To je všechno.

To byla poslední otázka.

Nu, poslední otázka, poslední  
naš pořad v tomto roce.

Cílem toho pořadu vůbec není přednášet vám nějaké lekce nebo předvádět své znalosti,  
cílem našeho pořadu je podnítit vás

k práci na sobě, začít se sebevzdělávat.

Abyste si uvědomili, že znalosti znamenají moc, a vzali tuto moc do svých rukou.

My vám jen předvádíme, jak jsou tyto znalosti uplatňovány v běžném životě.

Jak mohou být na základě metodologie Koncepce sociální bezpečnosti vypracovány průběžné  
technologie,

které vám umožní vyznat se ve spletnosti globální vnější i vnitřní politiky,

porozumět krokům různých subjektů řízení,

porozumět chování objektů řízení.

To všechno musíte umět chápat sami, protože jen tehdy dokážete efektivně ubránit zájmy své i své  
rodiny.

Budte šťastní, do nových setkání.

Přeji vám mírové nebe nad hlavou.

Knihy vnitřního prediktoru SSSR v češtině i slovenštině naleznete na [www.leva-net.webnode.cz](http://www.leva-net.webnode.cz),  
[www.dotu.ru](http://www.dotu.ru) nebo můžete zakoupit v knižní podobě na [KSBPRESS.cz](http://KSBPRESS.cz)

K dispozici je i web na výuku KSB a DVTŘ <https://konceptual.eu/>